

Ny næstformand

33. Samfundstjeneste - Betinget straf - Bedrageri - Forsikringssvig - Langvarig sagsbehandling
34. Skyldnersvig, grov - Selskabstømning - Ulovlig selvfinansiering - Betinget straf - Tillægsbøde - Gammel sag
35. Færdselsloven - Højtænder - Betinget frakendelse
36. Ransagning - Ulovlig - Beviser
37. Røveri - § 288, stk. 1, nr. 3
38. Samfundstjeneste - Vold mod politiet
39. Erstatning - Politiets henvendelse til arbejdsgiver
40. Æresfornærmelse mod politiet ? - Forældelse
41. Narkotika - Amfetamin - Samfundstjeneste
42. Samfundstjeneste - Forlængelse af frist ?
43. Samfundstjeneste - Spritkørsel - Gentagelse
44. Straffuldbyrdsloven - Internettet - Prøveløsladelse

LANDSFORENINGEN AF BESKIKKEDE ADVOKATER

Landsforeningens bestyrelse:

Thomas Rørdam
formand, København

Mogens Juhl
Odense

Michael Abel
Holbæk

Karen Marie Dyekjær
Esbjerg

Hans Kjellund
Århus

Mona Martens
Aalborg

Niels Forsby
næstformand, København

Sven-Erik Poulsen
København

Ansvarshavende redaktør:

Elsebeth Rasmussen

Oplagstal: **1100**

Formandens adresse:

Postbox 9017, 1022 København K

Telefon 3312 4540
Fax 3393 4540

Bestyrelsesmøde den 10/4 2002 - Ny næstformand

Bestyrelsen har drøftet situationen i anledning af et muligt kommende formandsskifte. Mogens Juhl har tilkendegivet, at hans funktionsperiode udløber definitivt i 2003, og har henstillet, at bestyrelsen vælger en anden næstformand. Bestyrelsen var enige om at vælge Niels Forsby som ny næstformand.

På bestyrelsesmødet blev der i øvrigt bl.a. drøftet en række høringsssager, hvoraf nogle fremgår af de følgende sider.

Et godt initiativ

Nogle tjener fedt på at udgive tidsskrifter, bl.a. med domme, der senere bliver bragt i Ugeskriftet, andre betragter det som en service at udbrede domme uden at tage betaling herfor. Til de sidste hører Kriminalretten i Glostrup, se på hæftets sidste side om et godt initiativ inden for en område, der er nyt, og hvor vi, der ikke er specialister, sukker efter praksis.

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Statsretskontoret

St. Kongensgade
21. marts 2002
TR/HMF

Vedrørende forslag til lov om ændring af straffeloven, retsplejeloven og forvaltningsloven (fangeflugt og begrænsning i indsattes adgang til aktindsigt m.v.), Justitsministeriets sagsnr. 2001-760-0301.

Justitsministeriet har ved skrivelse af 27. februar 2002 anmodet Landsforeningen om en udtalelse vedrørende ovennævnte lovforslag.

Landsforeningen finder ikke, at der er behov for at indføre en bestemmelse, der kriminaliserer undvigelse.

Landsforeningen bemærker i den forbindelse, at antallet af undvigelser ikke er stort, og at nye tal fra Kriminalforsorgen viser, at undvigelserne havde et markant lavere omfang i 2001 end i tidligere år, hvilket formentlig hænger sammen med muligheden for at anbringe indsatte i halvåbne afdelinger i Kriminalforsorgens institutioner.

Landsforeningen bemærker endvidere, at der efter de nugældende regler er mulighed for at idømme indsatte, der undviger, disciplinærstraffe, og at inddrage forskellige goder. Disse foranstaltninger har efter Landsforeningens opfattelse en større præventiv virkning end straf.

Dersom en undvigelse er forbundet med trusler, vold eller lignende, vil der under alle omstændigheder være mulighed for at straffe og endda med en skærpet straf i medfør af straffelovens § 83.

Landsforeningen kan heller ikke anbefale de foreslåede ændringer i forvaltningsloven, hvorefter man begrænser de indsattes adgang til aktindsigt.

Landsforeningen bemærker, at det kan være en meget indgribende foranstaltning at blive overført til en anden fængselsinstitution m.v. eller at blive udelukket fra fællesskab, og Landsforeningen kan i det hele tilslutte sig mindretalsudtalelsen i Straffelovrådets betænkning.

Landsforeningen bemærker supplerende, at det er forbundet med meget alvorlige retssikkerhedsmæssige problemer at begrænse adgangen til aktindsigt i netop sager af den karakter, lovforslaget vedrører. Aktindsigt er en forudsætning for, at den indsatte med mening kan afgive en udtalelse til brug for den afgørelse, der skal træffes om eventuel overførsel til en anden fængselsinstitution m.v. eller udelukkelse fra fællesskab. Den indsatte kan imidlertid ikke med mening udtale sig, hvis ikke vedkommende bliver gjort bekendt med de beskyldninger, der er fremsat, og selv om formålet med lovforslaget er at beskytte indsatte og ansatte, der fremkommer med oplysninger, må det tages i betragtning, at virkningen af lovforslaget, hvis det vedtages, bliver, at f.eks. en indsat ret risikofrit vil kunne fremkomme med urigtige belastende oplysninger om en anden indsat med den virkning, at den anden indsatte fjernes fra institutionen eller udelukkes fra fællesskab.

Med venlig hilsen
Thomas Rørdam

Justitsministeriet
Lovafdelingen

St. Kongensgade
21. marts 2002
TR/HMF

Vedrørende forslag nr. L 118 af 26. februar 2002 til lov om ændring af straffeloven, retsplejeloven og færdselsloven (skærpelse af straffen for voldtægt, vold, uagtsomt manddrab, uagtsom betydelig legemsbeskadigelse, forsætlig fareforvoldelse, biltyveri, grov forstyrrelse af ro og orden, menneskesmugling og menneskehandel mv.), Lovafdelingens sagsnr. 2001-730-0514.

Ved skrivelse af 27. februar 2002 har Justitsministeriet anmodet Landsforeningen af Beskikkede Advokater om en udtalelse vedrørende ovennævnte lovforslag.

Landsforeningen har noteret, at Justitsministeriet har anmodet Straffelovrådet om, at den igangværende vurdering af strafferammer fremskyndes, således at arbejdet afsluttes inden den 1. juli 2002.

På den baggrund anbefaler Landsforeningen, at vedtagelsen af lovforslaget sættes i bero, indtil Straffelovrådet har færdiggjort sit arbejde, således at straffelovrådets synspunkter kan indgå i Justitsministeriets og Folketingets overvejelser vedrørende de strafferammer, lovforslaget vedrører.

Landsforeningen bemærker dernæst, at spørgsmålet om strafferammer for forskellige forbrydelsestyper overvejende er et politisk spørgsmål, og Landsforeningen vil derfor indskrænke sig til følgende kommentarer:

For så vidt angår straffene for voldtægt anføres det i lovforslaget, at man med de forhøjede strafferammer i straffelovens § 216 tilsigter en generel forhøjelse af straffen for voldtægt i størrelsesordenen 1 år i forhold til det hidtidige niveau. Det forhøjede strafniveau skal efter forslaget anvendes både ved fuldbyrdede overfaldsvoldtægter, kontaktvoldtægter og parvoldtægter samt ved forsøg herpå, jf. nærmere lovforslagets side 4-7.

Efter Landsforeningens opfattelse forekommer det ikke rigtigt at lægge op til en strafskærpelse på 1 år i alle voldtægtssager. Der er således behov for en nuancering af strafudmålingen, og navnlig i mindre grove sager forekommer det uforholdsmæssigt med en så markant skærpelse, som der lægges op til.

Det må i den forbindelse tages i betragtning, at grænsen mellem det strafbare og det straffri i relation til voldtægtsbestemmelsen ikke er ganske skarp. Tvivl kan f.eks. opstå i situationer, hvor gerningsmanden uden at begå vold har anvendt en vis pression for at opnå samleje og hvor spørgsmålet er, om denne pression opfylder betingelserne for at kunne karakteriseres som en trussel. Dersom man efter en konkret vurdering når frem til, at der lige akkurat er tale om en trussel og dermed voldtægt, forekommer det ret klart, at der i en sådan situation ikke altid vil være behov for en så streng straf, som lovforslaget lægger op til (det nuværende niveau med tillæg af 1 års fængsel).

Samme synspunkter gør sig gældende i relation til mindre grove tilfælde af parvoldtægt, hvor en forhøjelse af straffene med 1 år vil indebære en helt uforholdsmæssig forøgelse af strafniveauet.

For så vidt angår simpel vold efter straffelovens § 244 har Landsforeningen noteret, at Justitsministeriet er opmærksom på, at der fortsat er behov for en nuancering, og at den strafskærpelse, der lægges op til, ikke skal slå igennem i sager om såkaldt restaurationsvold.

Efter Landsforeningens opfattelse kan man i relation til simpel vold også forestille sig andre situationer end restaurationsvold, hvor strafforhøjelsen ikke bør slå igennem. Som eksempel kan nævnes sager, hvor der foreligger formildende omstændigheder i form af, at offeret forinden har optrådt provokerende overfor gerningsmanden, således at der ikke er tale om såkaldt meningsløs voldsudøvelse.

Endelig bemærker Landsforeningen for så vidt angår lovforslagets økonomiske konsekvenser, at de skærpede strafferammer meget tænkeligt også vil føre med sig, at sagerne vil blive mere ressourcekrævende at gennemføre i retterne, således at også domstolene skal tilføres ekstra ressourcer.

Med venlig hilsen
Thomas Rørdam

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Strafferetskontoret

St. Kongensgade
21. marts 2002
TR/HMF

Vedrørende forslag til lov om ændring af retsplejeloven (forbedret vidnebeskyttelse), Justitsministeriets sagsnr. 2002-730-0526.

Ved skrivelse af 27. februar 2002 har Justitsministeriet anmodet Landsforeningen om en udtalelse vedrørende ovennævnte lovforslag.

Landsforeningen kan ikke anbefale forslaget, der vil gøre det muligt at anvende anonyme vidner i retssager.

Baggrunden for Landsforeningens holdning er følgende:

- Det fremgår af lovforslaget, at anonym vidneførsel kun skal kunne anvendes i tilfælde, hvor det må antages at være uden betydning for tiltaltes forsvar, at tiltalte ikke kender vidnets identitet. Det betyder, at lovforslaget i praksis tænkes anvendt i forhold til såkaldte tilfældighedsvidner.

Efter Landsforeningens opfattelse er det imidlertid overordentlig sjældent, at tilfældighedsvidner udsættes for overgreb, og der er derfor ikke behov for, at der indføres adgang til anonym vidneførsel af hensyn til tilfældighedsvidner.

- Hvis forslaget vedtages, vil det meget vel kunne sende det forkerte signal til befolkningen, at det er farligt at afgive vidneforklaring i retssager.

- Det må forventes, at det i praksis bliver vanskeligt rent faktisk at sikre vidner anonymitet, da retsbygningerne i landet slet ikke er indrettet med henblik herpå. Personer, der skal afgive forklaring, kan således normalt frit iagttages på vej til og fra retsbygningen og i retsbygningen, før og efter, at vidnet afgiver forklaring i retslokalet.
- Anonym vidneførsel er kun forsvarlig, hvis det må antages at være uden betydning for tiltaltes forsvar, at tiltalte ikke får kendskab til vidnets identitet.

Betænelighederne ved anonym vidneførsel er ifølge Retsplejerådets betænkning nr. 1056/1985 om anonyme vidner m.v. side 30 bl.a. følgende:

”Hemmeligholdelsen af vidnets identitet vil berøve tiltalte muligheden for at oplyse retten om, at det pågældende vidne har usaglige motiver til at afgive belastende vidneudsagn om tiltalte. Samtidig medfører muligheden for anonymisering en forøget risiko for, at personer, der ønsker at få ram på en anden, vil komme med falske anmeldelser og vidneforklaringer gående ud på f.eks., at den pågældende i et helt eller delvis opdigtet omfang har medvirket ved salg af narkotika. Gennem anonymisering vil et sådant eventuelt vidne kunne opnå vidt spillerum for sine beskyldninger, og tiltalte og forsvareren vil have forringede muligheder for at imødegå forklaringen.”

Landsforeningen er opmærksom på, at lovforslaget ikke omfatter vidner, som kan tænkes at have usaglige motiver til at afgive belastende vidneudsagn, idet kendskabet til sådanne vidners identitet netop ikke er uden betydning for tiltaltes forsvar.

Problemet er imidlertid, at det i en række tilfælde kan være vanskeligt at afgøre, om et vidne kan have usaglige motiver til at afgive en belastende forklaring, da det selvsagt ofte kun er den tiltalte, som vil være i stand til at give oplysning om sådanne usaglige motiver. Eksempelvis kan man forestille sig den situation, at en tilskuer til en påstået narkotikaoverlevering tilsyneladende fremtræder som et tilfældigt vidne, men i realiteten er en person, som kender den tiltalte, og som har usaglige motiver til at skade ham.

- Lovforslaget indebærer således en risiko for urigtige domfældelser.

Med venlig hilsen
Thomas Rørdam

Justitsministeriet
Lovafdelingen

Østergade 16
11. april 2002
ER/bn

Vedr.: J.nr. 2001-629-0114. Betænkning nr. 1407/2001 om inkorporering af menneskerettighedskonventioner i dansk ret.

Justitsministeriet har med skrivelse af 1/2 2002 anmodet om en udtalelse om ovennævnte betænkning.

Udkastet har været forelagt bestyrelsen ved bestyrelsesmøde den 10/4 d.å.

Foreningen kan tiltræde det foreslåede lovudkast.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet
Civil- og Politiafdelingen

Østergade 16
11. april 2002
ER/bn

Vedr.: J.nr. 2001-165-0260. Forslag til rammeafgørelse om bekæmpelse af racisme og fremmedhad.

Justitsministeriet har med skrivelse af 27/3 2002 anmodet om en udtalelse om ovennævnte forslag.

Forslaget har været forelagt bestyrelsen ved bestyrelsesmøde den 10/4 d.å.

Det foreslåede giver ikke anledning til bemærkninger.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet
Civil- og Politiafdelingen

Østergade 16
12. april 2002
ER/bn

Vedr.: J.nr. 2001-165-0288. Forslag til rammeafgørelse om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse af bødestraffe.

Justitsministeriet har med skrivelse af 2/4 2002 anmodet om en udtalelse om ovennævnte forslag.

Forslaget har været forelagt bestyrelsen ved bestyrelsesmøde den 10/4 d.å.

Foreningen henleder opmærksomheden på, at hverken niveauet for bødestraffe, anvendelse af forvandlingsstraffe eller mulighed for at afsige udeblivelsesdomme er harmoniseret i de europæiske lande, hvorfor foreningen ikke kan tiltræde, at man opgiver de sikkerhedsgarantier, der pt. findes i forbindelse med fuldbyrdelse af udenlandske domme.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Landsforeningens Meddelelse 33/2002

Samfundstjeneste - Betinget Straf - Bedrageri - Forsikringssvig - Langvarig sagsbehandling

Straffelovens § 62, § 64 og § 279

T var dømt for forsøg på forsikringssvig til 250.000 kr. Højesteret udtalte, at anvendelse af ubetinget frihedsstraf i forbindelse med en betinget dom med vilkår om samfundstjeneste efter straffelovens § 64 i almindelighed er påkrævet for at modvirke denne form for kriminalitet, bl.a. fordi opklaringen ofte er forbundet med betydelige vanskeligheder. I den foreliggende sag var der nu forløbet mere end 4½ år, siden

kriminaliteten blev begået. T blev idømt en rent betinget straf af fængsel i 6 måneder. Landsretten så anderledes på betydningen af den langvarige sagsbehandling.

HD I 355/2001, 22/3 2002

T på 29 år var sammen med A tiltalt for forsøg på forsikringssvig. Han nægtede sig skyldig, men blev domfældt for i august 1997 at have anmeldt til forsikringselskabet, at bilen til en værdi af 248.200 kr. var stjålet. Erstatningen blev dog ikke udbetalt, idet tysk politi meddelte, at bilen tidligere samme måned var blevet ført over landegrænsen mellem Tyskland og Østrig. T blev endvidere dømt for falsk anmeldelse til politiet efter straffelovens § 165.

T var ikke tidligere straffet. Byretten idømte i marts 2000 en straf af fængsel i 4 måneder, der under hensyn til den forløbne tid blev gjort betinget af samfundstjeneste i 80 timer.

T ankede til frifindelse. Anklagemyndigheden ankede til skærkelse.

Landsretten ændrede resultatet til 6 måneders ubetinget fængsel og bemærkede:

"Det bemærkes, at den tid, der er forløbet, fra forholdet blev begået til sagens pådømmelse, som efter det oplyste kun i begrænset omfang skyldes sagsbehandlingen hos det offentlige, ikke i sig selv kan medføre en mildere afgørelse for de tiltalte, herunder heller ikke at straffen gøres betinget med vilkår om samfundstjeneste."

Nu ankede T til formildelse, herunder navnlig, at straffen blev gjort betinget med vilkår om samfundstjeneste. Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Højesteret udtalte:

"Ved lov nr. 274 af 15. april 1997 om ændring af bl.a. straffeloven, der trådte i kraft den 1. maj 1997, blev der - med henblik på at styrke anvendelsen af samfundstjeneste - givet mulighed for at idømme ubetinget frihedsstraf i forbindelse med betinget dom med vilkår om samfundstjeneste, jf. straffelovens § 64. Det fremgår af forarbejderne til denne bestemmelse bl.a. (Folketingstidende 1996-97, tillæg A, side 94 f):

"Der er ... efter Justitsministeriets opfattelse også behov for at justere straffelovens regler om samfundstjeneste, således at domstolene får mulighed for at anvende samfundstjeneste mere end i dag.

Med dette sigte foreslås det, at straffelovens § 64 samtidig ændres, således at det i videre omfang bliver muligt sammen med en betinget dom med vilkår om samfundstjeneste at idømme en kort ubetinget frihedsstraf eller en bøde...

Ved en dom til samfundstjeneste kombineret med en kort ubetinget frihedsstraf undgås det ganske vist ikke, at den pågældende bliver indsat til afsoning, men den ubetingede del af straffen bliver kortere, end den ville være blevet uden muligheden for at kombinere frihedsstraffen med samfundstjeneste.

...

Den øgede mulighed, der efter forslaget bliver for dels at kunne kombinere en dom til samfundstjeneste med en kort ubetinget frihedsstraf eller en bøde, dels at kunne knytte vilkår til en dom til samfundstjeneste, må forventes at indebære, at det samlede antal domme til samfundstjeneste vil stige. Den forventede stigning tilsigtes således opnået ved, at samfundstjeneste idømmes ved kombinationsdom i en række tilfælde, hvor lovovertrædelsens alvor efter hidtidig praksis har udelukket brugen af samfundstjeneste, eller ved at der fastsættes yderligere vilkår, der vil kunne medføre anvendelse af samfundstjeneste over for personer, der ellers ikke skønnes egnet hertil.

I *bilag 3* til lovforslaget findes eksempler fra praksis på forskellige typer af lovovertrædelser, hvor samfundstjeneste har været anvendt eller overvejet anvendt.

...

Hvis valget står mellem en betinget dom med vilkår om samfundstjeneste og en længere ubetinget frihedsstraf, altså et valg mellem "alt eller intet", bør der efter Justitsministeriets opfattelse være mulighed for at vælge en mellemform, således at der afsiges en betinget dom med vilkår om samfundstjeneste og samtidig idømmes en kortere ubetinget frihedsstraf eller en bøde.

...

En videre adgang til at idømme kombinationsdom vil ... generelt kunne bidrage til at udvide brugen af samfundstjeneste.

Justitsministeriet foreslår på den baggrund, at straffelovens § 64 ændres, således at der i videre omfang bliver mulighed for i forbindelse med betinget dom med vilkår om samfundstjeneste at idømme en ubetinget frihedsstraf eller en bøde efter reglerne i straffelovens § 58. Justitsministeriet har dog fundet, at grænsen for den ubetingede del af straffen, der i § 58, stk. 1, er 6 måneder, bør være lavere, når der er tale om en kombination af samfundstjeneste og ubetinget frihedsstraf. Det foreslås derfor, at den ubetingede del af straffen ikke kan overstige 3 måneder.

Det er dog hensigten, at der ved kombinationsdomme som hovedregel bliver tale om en korterevarende ubetinget frihedsstraf, således at det vil være rent undtagelsesvis, at den ubetingede frihedsstraf fastsættes til 3 måneder."

I det nævnte bilag 3 omtales under et afsnit med overskriften "Særligt om forsikringsbedrageri" i alt fem domme, herunder de nedennævnte højesteretsdomme fra 1996.

I bemærkningerne til lov nr. 230 af 4. april 2000 om ændring af straffeloven (Udvidet brug af samfundstjeneste og betingede domme med vilkår om alkoholistbehandling for spirituskørsel) hedder det bl.a. (Folketingstidende 1999-2000, tillæg A, side 1142):

"3.3.3. Generelt øget anvendelse af samfundstjenestedomme

3.3.3.1. Berigelseskriminalitet

For så vidt angår berigelseskriminalitet, der er kerneområdet for anvendelse af samfundstjeneste, er en øget anvendelse af samfundstjeneste i stedet for kortere ubetingede frihedsstraffe en særlig nærliggende mulighed.

Det forudsættes herved, at samfundstjeneste fortsat ikke anvendes, hvor en betinget dom uden samfundstjenestevilkår i dag skønnes tilstrækkelig.

I samtlige de sager, hvor berigelseskriminaliteten skønnes at kunne medføre ubetinget frihedsstraf af en person, som ikke tidligere er idømt ubetinget frihedsstraf, bør der efter Justitsministeriets opfattelse fremover foretages personundersøgelse med henblik på en vurdering af den pågældendes egnethed til samfundstjeneste.

..."

Lovforslaget har været forelagt Straffelovrådet, der har udtalt, at rådet kan tiltræde, at samfundstjeneste søges anvendt i øget omfang ved berigelseskriminalitet.

Højesterets bemærkninger:

Sagen angår forsøg på forsikringsbedrageri med hensyn til en bil af en betydelig værdi. I højesteretsdommene gengivet i U 1996.420 og U 1996.422 er det anført, at anvendelsen af ubetinget frihedsstraf i almindelighed er påkrævet for at modvirke denne form for kriminalitet, blandt andet fordi opklaringen ofte er forbundet med betydelige vanskeligheder.

Under henvisning hertil og til de tilkendegivelser om øget anvendelse af samfundstjeneste, der er indeholdt i bemærkningerne til de nævnte forslag til ændringer af straffeloven i 1997 og 2000, finder Højesteret, at straffen for bedrageri af denne karakter i almindelighed bør fastsættes i medfør af straffelovens § 64, således at der idømmes en ubetinget frihedsstraf i forbindelse med en betinget dom med vilkår om samfundstjeneste.

I den foreliggende sag er der nu - i alt væsentligt uden at dette beror på tiltaltes forhold - forløbet mere end 4½ år, siden kriminaliteten blev begået. Under hensyn hertil finder Højesteret, at straffen, hvis længde er passende fastsat, kan gøres betinget alene på vilkår af, at tiltalte ikke begår strafbart forhold i prøvetiden.

Thi kendes for ret:

Tiltalte straffes med fængsel i 6 måneder.

Fuldbyrdelsen af straffen udsættes og bortfalder efter en prøvetid på 1 år fra dato på betingelse af, at tiltalte ikke begår strafbart forhold i prøvetiden.

Tiltalte skal betale de sagsomkostninger, der vedrører ham for byretten. Statskassen skal betale sagens omkostninger for landsret og Højesteret."

Landsforeningens Meddelelse 34/2002

Skyldnersvig, grov – Selskabstømning - Ulovlig selvfinansiering - Betinget straf - Tillægsbøde – Gammel sag

Straffelovens § 58, § 283 og § 286

T havde sammen med to i byretten for selskabstømning dømt S og K begået skyldnersvig med et tab på 17,2 mill. kr. samt overtrådt selvfinansieringsforbuddet i forbindelse med overtagelse af 10 selskaber i perioden 1991-1993.

Betinget fængsel i 1 år + tillægsbøde 100.00 kr., bl.a. under hensyn til, at T havde aflagt fuld tilståelse, samt den forløbne tid.

Københavns Byrets 14. afd. 16217/98, 16/3 2000

T på 41 år var under en tilståelsessag tiltalt for skyldnersvig af særlig grov beskaffenhed og medvirken hertil efter straffelovens § 283, stk. 1, nr. 3, jfr. § 286, stk. 2, jfr. § 23, til dels jfr. § 21, ved i maj 1993 i forening med S og K at have tømt selskaber for

midler afsat til betaling af selskabsskatter, hvorved statskassen led risiko for et tab på 17,2 mill. kr. (stærkt forenklet gengivelse af anklageskriftet, ER).

I den forbindelse tillige overtrædelse af anpartsselskabslovens § 49, stk. 2, jfr. § 80, stk. 1, jfr. en række yderligere bestemmelser, ved sammen med S og K at lade selskaberne stille egne midler til rådighed eller sikkerhed i forbindelse med erhvervelsen.

Den nærmere beskrivelse af skyldnersvigsforholdet lød:

"... ved efter i perioden fra september 1991 til april 1993 i ca. 70 tilfælde at have ydet bistand til, at S's koncern erhvervede overskudsselskaber - at have ydet bistand til, at koncernen gennem et opkøberselskab erhvervede de 10 nedennævnte overskudsselskaber for en købesum ..." (resten er taget fra oplysninger i et skema i dommen, ER) på 85 mill. kr. mod at modtage selskabernes midler på sammenlagt 89 mill. kr., hvoraf 17,2 mill. var afsat til selskabsskat.

Efter at størstedelen af midlerne var anvendt til betaling af købesummen eller til indfrielse af finansiering heraf, blev restbeløbet fordelt mellem S's koncern og tiltalte, hvorefter overskudsselskaberne var efterladt uden likvide midler til betaling af selskabsskat. (Her følger så en opregning af de 10 selskaber, der blev handlet i dagene 17. - 19. maj 1993, ER).

Samtlige overskudsselskaber blev erklæret konkurs i juli 1994.

Der var påstande om fængselsstraf og tillægsbøde. T var ustraffet.

Byretten bemærkede:

"Ved tiltaltes uforbeholdne tilståelse, hvis rigtighed bestyrkes ved de i øvrigt foreliggende oplysninger, findes det bevist, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Straffen fastsættes efter straffelovens § 286, stk. 2, jf. § 283, stk. 1, nr. 3, jf. § 23, jf. til dels § 21, og anpartsselskabsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 660 af 25. september 1991, § 131, stk. 1, jf. § 84, stk. 2, jf. nu anpartsselskabslovens § 80, stk. 1, jf. § 49, stk. 2, jf. straffelovens § 23, til fængsel i 1 år.

Under hensyn til, at tiltalte har aflagt fuld tilståelse, og henset til den tid, der er forløbet, siden forholdet blev begået, samt tiltaltes gode personlige forhold, finder retten det imidlertid upåkrævet, at den idømte straf fuldbyrdes. Straffuldbyrdelsen udsættes derfor i medfør af straffelovens § 56, stk. 2, som nedenfor bestemt.

I medfør af straffelovens § 58, stk. 2, jf. § 51, stk. 2. idømmes tiltalte en tillægsbøde på 100.000 kr., subsidiært hæfte i 40 dage."

- oo0oo -

Vilkårene for den betingede dom var prøvetid i 2 år.

Man kan ikke umiddelbart af den kortfattede dom på 4 sider se, hvilken betydning det havde at få med i anklageskriftet, at T i 70 tilfælde havde bistået med at erhverve overskudsselskaber, når han tilsyneladende kun havde foretaget noget, der faldt ind under en gerningsbeskrivelse vedr. 10 af selskaberne.

Det fremgår ikke af dommen, hvornår der var rejst tiltale eller indgivet forhørsbegæring i sagen.

Landsforeningens Meddelelse 35/2002

Færdselsloven - Hajtænder - Betinget frakendelse

Færdselslovens § 26

T var stoppet op ved hajtænder for derefter langsomt at køre frem, hvorved han stødte sammen med en knallert. I byretten betinget frakendelse. Landsretten nøjedes med en bøde, men frifandt for frakendelsen, henset til ovennævnte og de dårlige oversigtsforhold.

Ø.L. 22. afd. a.s. S-0447-01, 4/4 2001

T var tiltalt for overtrædelse af FL § 26, stk. 2, ved at have ført sin bil ind i et kryds uden at overholde sin ubetingede vigepligt, hvorved han stødte sammen med en knallert ført af K.

Der var påstand om bøde og betinget frakendelse. T nægtede sig skyldig.

Byretten udtalte:

"Efter tiltaltes forklaring om, at han først opdagede knallerten ved påkørslen sammenholdt med vidnet V's forklaring om, at tiltalte kørte udover hajtænderne og ramte knallertføreren, finder retten det godtgjort, at tiltalte i forbindelse med udkørslen fra Studsbøl Alle på Kongelundsvej har overset den omhandlede knallertfører med påkørsel af denne til følge som beskrevet i anklageskriftet."

Straffen blev fastsat til bøde på kr. 1.500 med forvandlingsstraf på 6 dage.

Byretten fortsatte:

"Efter tiltaltes forklaring lægges det til grund, at han stoppede ved hjåttænderne, inden han fortsatte udkørslen på Kongelundsvej. Det bemærkes herved, at vidnet K har forklaret, at hun intet så, og at vidnet V ikke har kunne afgive en sikker forklaring om hvorvidt, hun så tiltalte stoppe før hjåttænderne.

Uanset at tiltalte antages at have holdt stille, finder retten, at tiltalte ved sin kørsel har tilsidesat væsentlige hensyn til færdselssikkerheden med personskade til følge.

Retten har i den forbindelse lagt til grund, at der er dårlige oversigtsforhold ved udkørsel fra Studsbøl Alle på Kongelundsvej, som kræver særlig agtpågivenhed, at tiltalte kendte krydset, og at knallertføreren kørte med en hastighed af omkring 29 km/t."

Herefter skete der sædvanlig betinget frakendelse.

T ankede med påstand om frifindelse, subsidiært frifindelse for den betingede frakendelse. Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Landsretten udtalte:

"Også efter bevisførelsen for landsretten findes tiltalte af de i dommen anførte grunde skyldig efter anklageskriftet vedrørende overtrædelse af færdselslovens § 26, stk. 2.

Straffen findes passende.

Landsretten lægger til grund, at tiltalte var stoppet op inden overkørselen af hjåttænderne for derefter langsomt at køre frem, hvorefter påkørslen skete.

Henset hertil og til de dårlige oversigtsforhold finder landsretten det overvejende betænkeligt at statuere, at tiltalte ved sin kørsel har tilsidesat væsentlige hensyn til færdselssikkerheden. Landsretten frifinder som følge heraf tiltalte for påstanden om den betingede førerretsfrakendelse."

Der henvises til oversigtsartikel i Lf.Medd. 11/2001, pkt. 5, samt oversigtsskemaet i artiklen side 58.

Landsforeningens Meddelelse 36/2002

Ransagning - Ulovlig - Beviser

Retsplejelovens § 796

T, der var sigtet for dokumentfalsk (og senere blev dømt herfor), protesterede over, at politiet under hans varetægtsfængsling havde foretaget ransagning af hans postboks uden forudgående retskendelse. Retten fandt ransagningen ulovlig, men henskød spørgsmålet om anvendelse af det ulovligt opnåede materiale til selve domsforhandlingen.

Københavns Byrets 9. afd. nr. 6803/01, 6/4 2001

Kendelsen gengives i sin helhed.

"Efter de foreliggende oplysninger er T med rimelig grund mistænkt for dokumentfalsk, der efter loven kan medføre frihedsstraf, og en ransagning af mistænktens postboks nr. xxx må efter sagens karakter antages at være af væsentlig betydning for efterforskningen.

Da der imidlertid ikke i overensstemmelse med retsplejelovens § 796, stk. 5 foreligger et skriftligt samtykke fra mistænkte til ransagningen, skal afgørelse om ransagning træffes af retten i overensstemmelse med retsplejelovens § 796, stk. 2. Retten finder herefter, at det er uden betydning, hvorvidt politiet har troet, at der forelå et mundtligt samtykke fra mistænkte.

Da der efter det oplyste ikke har været fare for, at øjemedet ville forspildes, hvis retens kendelse skulle afventes, er betingelserne for at foretage ransagning uden retskendelse ikke opfyldt. Ransagningerne den 7. marts 2001 og den 13. marts 2001 af arrestantens postboks er derfor ulovlige.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt de papirer, politiet er kommet i besiddelse af ved ransagningerne af postboksen den 7. marts og 13. marts, kan benyttes som bevismidler i sagen, finder retten, at dette spørgsmål må afgøres under straffesagen mod arrestanten."

Røveri - § 288, stk. 1, nr. 3

Straffelovens § 288

Taxakunde T dømt for røveri efter § 288, stk. 1, nr. 3, ved med en luftpistol at have tvunget chaufføren til at tåle, at T forlod taxaen uden at betale og forsøge at få chaufføren til at undlade at slå alarm og til at forlade taxaen, hvilket sidste forehavende mislykkedes, idet chaufføren satte sig ind i bilen, kørte væk og tilkaldte hjælp.

Retten i Nyborg SS 1.00108/01, 5/3 2001

T på 28 år var tiltalt for indbrudstyverier (4), simpelt tyveri (3), brugstyverier af biler (5), spirituskørsel (3) og kørsel i frakendelsestiden samt i forhold 20, røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 3, ved i januar 2001 at have tvunget taxachauffør A til at tåle, at T forlod taxaen uden at betale 359 kr., uagtet T vidste, at han ikke kunne betale for turen, idet T, efter at taxaen var standset, fremtog en medbragt luftpistol, som han rettede mod A, hvorved han forsøgte at tvinge denne til at undlade at slå alarm over radioen og til at forlade taxaen, hvilket mislykkedes, idet A satte sig ind i taxaen igen og kørte fra stedet samt tilkaldte hjælp.

T var mange gange tidligere straffet for berigelseskriminalitet, bl.a. i 1999 for røveri og ulovlig tvang. Han var blevet prøveløsladt i juni 2000 med en reststraf på 125 dage. T erkendte de fleste af forholdene, dog ikke røveriet.

Retten bemærkede vedr. dette forhold:

"På grundlag af tiltaltes egen forklaring finder retten det bevist, at tiltalte har medtaget sin luftpistol for at kunne true taxachaufføren, således at tiltalte kunne løbe fra taxaregningen på 359 kr., samt at tiltalte rent faktisk gjorde brug af pistolen og truede taxachaufføren, således at han tvang chaufføren til at undlade at opkræve betaling for køreturen.

Tiltalte findes herefter skyldig i overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 3, som beskrevet i forhold 20."

T blev straffet med en fællesstraf af fængsel i 2 år.

Samfundstjeneste - Vold mod politiet

Straffelovens § 62 og § 119

T havde slået en politibetjent med flad hånd på begge sider af ansigtet. Samfundstjeneste i 40 timer under hensyn til T's særdeles gode personlige forhold samt omstændighederne forud for voldshandlingen, hvor T muligvis kunne have følt sig krænket af nogle dørmænd på restauration/diskotek.

Københavns Byrets 17. afd. nr. 6879/01, 26/3 2001

T på 27 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, ved om natten ud for restauration/diskotek at have tildelt en politibetjent P slag med flad hånd på begge sider af ansigtet.

T, der var ustraffet, nægtede sig skyldig. Han var egnet til samfundstjeneste.

Byretten fandt T skyldig og bemærkede:

"Retten finder, at det ikke vil være tilstrækkeligt at idømme tiltalte en betinget dom med vilkår efter straffelovens § 57, stk. 1. Da tiltalte skønnes egnet til at udføre samfundstjeneste, idømmes han en betinget dom med vilkår herom.

Straffen fastsættes til fængsel i 30 dage. Fuldbyrnelsen udsættes i medfør af straffelovens § 62 og § 63, jf. § 56, stk. 2, som nedenfor bestemt.

Ved strafudmålingen har retten lagt vægt på karakteren af den udøvede vold, og at den er begået mod en politibetjent i tjeneste. Under hensyn til tiltaltes særdeles gode personlige forhold samt omstændighederne forud for voldshandlingen, hvor tiltalte muligvis kan have følt sig krænket af dørmændene, findes det forsvarligt at gøre straffen betinget med vilkår om samfundstjeneste."

- oo0oo -

T skulle udføre 40 timers samfundstjeneste inden for en prøvetid på 1 år.

En række domme om samme bestemmelse i registeret 2001 under Vold.

Erstatning - Politiets henvendelse til arbejdsgiver

Retsplejelovens § 1018 h

Politiet rettede under efterforskningen af et røveri henvendelse til E's arbejdsgiver og oplyste i forbindelse hermed, at fremgangsmåden mindede lidt om E's fremgangsmåde i en anden sag om røveri. Rigsadvokaten erkendte, at der var tale om en fejl fra politiets side, men nægtede erstatning for E's afskedigelse. Både by- og landsret fandt imidlertid den fornødne årsagssammenhæng til stede og fastslog erstatningspligten.

Ø.L. 14. afd. a.s. S-2702-00, 3/10 2001

E fremsatte krav om, at anklagemyndigheden anerkendte erstatningspligten som følge af hans afskedigelse fra læreplads hos A.

Det fremgik af sagen, at politiet som led i efterforskningen af et røveri i maj 1998 ugen efter telefonisk kontaktede E's arbejdsgiver A med henblik på at få oplyst, om E havde været på arbejde på tidspunktet for røveriet.

A blev gjort bekendt med formålet med politiets henvendelse, og det blev endvidere af politiet oplyst, at fremgangsmåden ved det nævnte røveri mindede lidt om E's fremgangsmåde i en anden sag om røveri.

A var bekendt med, at E på tidspunktet for politiets henvendelse afsonede en dom for hashsmugling og var anbragt på et forsorghjem, hvor han skulle overnatte, men havde udgang til arbejde.

E blev afskediget med virkning fra den 1/3 1999, og tvisten gik på, om der var årsagssammenhæng mellem politiets oplysninger og den senere afskedigelse.

Rigsadvokaten havde bl.a. udtalt:

"Det er min opfattelse, at oplysningerne fra politiet til Deres klients arbejdsgiver om, at Deres klient tidligere var dømt for røveri, ikke var nødvendige for formålet med henvendelsen, og jeg finder, at der herved foreligger fejl fra politiets side, der kan medføre erstatningsansvar efter dansk rets almindelige erstatningsregler, jf. retsplejelovens § 1018 h.

Det er imidlertid min opfattelse, at det ikke kan anses for godtgjort, at politiets videregivelse af oplysningerne var årsagen til afskedigelsen af Deres klient.

Arbejdsgiveren har således på trods af, at oplysningerne om Deres klients dom for røveri allerede blev meddelt ham den 11. maj 1998, først afskediget Deres klient med endelig fratreden den 1. marts 1999. Det fremgår endvidere af sagen, at arbejdsgiveren ikke afviser at ville have opretholdt ansættelsesforholdet, såfremt Deres klients arbejdsindsats havde været fuldt tilfredsstillende."

E's advokat gjorde bl.a. gældende, at det var ubestridt, at arbejdsgiveren intet havde at udsætte på erstatningssøgendes arbejdsindsats i tiden fra tidspunktet fra ansættelsens start til det tidspunkt, politiet rettede henvendelse.

Det forhold, at erstatningssøgende, efter at han havde fået at vide af arbejdsgiveren, at denne ikke ville beholde ham i ansættelsen, samtidig med ansættelsen hos arbejdsgiveren gjorde noget aktivt for også at kunne brødføde sig selv efter afskedigelsen og dermed ikke var helt så aktiv hos arbejdsgiveren, burde ikke komme erstatningssøgende til skade. Såfremt anklagemyndigheden fandt det svært at vide, hvad der var årsag til opsigelsen af erstatningssøgende, var dette under de anførte omstændigheder anklagemyndighedens risiko. Der forelå således både den culpøse handling og den fornødne årsagsforbindelse, hvorefter erstatningssøgendes påstand burde tages til følge.

Anklagemyndigheden gjorde gældende, at der ikke var ført bevis for, at der forelå den fornødne årsagssammenhæng mellem politiets henvendelse til arbejdsgiveren og arbejdsgiverens afskedigelse af erstatningssøgende. Det var svært at vide, hvad årsagen til afskedigelsen var, og vanskeligt for anklagemyndigheden at forstå arbejdsgivers motivation hertil. Det afgørende ved sagens vurdering blev derfor de objektive fakta vedrørende den tid, der forløb fra politiets henvendelse til afskedigelsen. Længden af den periode, der gik fra politiets henvendelse, til afskedigelsen blev effektueret, måtte betyde, at virkningen af opringningen var forsvundet, da erstatningssøgende blev afskediget, eller at opringningen fra politiet ikke var eneste årsag til afskedigelsen.

Byretten bemærkede:

"Domsmandsretten finder efter bevisførelsen, herunder især den af vidnet A afgivne forklaring, at det, til trods for den tid, der forløb fra politiets henvendelse til arbejdsgiveren og det tidspunkt, erstatningssøgende fratrådte sin læreplads, kan lægges til grund, at den eneste årsag til afskedigelsen af erstatningssøgende var politiets henvendelse til arbejdsgiveren i maj 1998. Som følge af det anførte tages erstatningssøgendes påstand til følge.

Thi kendes for ret:

Lyngby Politi tilpligtes at anerkende erstatningspligten i anledning af erstatningssøgende E's afskedigelse fra sin læreplads hos A."

Anklagemyndigheden ankede med påstand om frifindelse.

A's forklaring fra byretten blev dokumenteret. Landsretten fortsatte:

"I henhold til de i dommen anførte grunde, og idet det for landsretten fremkomme ikke fører til andet resultat, stadfæster landsretten dommen."

- oo0oo -

Spørgsmålet om opgørelse af erstatningskravets størrelse verserer fortsat mellem anklagemyndigheden og E's advokat.

Landsforeningens Meddelelse 40/2002

Æresfornærmelse mod politiet? - Forældelse

Straffelovens § 96, § 267 og § 273

3 politiassistenter anlagde civilt søgsmål mod en far, der på sin 17-årige søns vegne klagede over anholdelse og afhøring af denne. Sagen var rent strafferetligt forældet, mens forældelsesfristen for retsfølger først forældelses efter 3 år, hvorfor retten måtte foretage en materiel prøvelse, der mundede ud i, at der ikke bør sættes for snævre rammer for det ordvalg, som en privatperson kan anvende ved en formel klage over en myndigheds magtudøvelse. Der skete derfor frifindelse for kravet om tort og mortifikation.

Retten i Vejle BS 2-373/01, 27/2 2002

Politiassistenterne A, B og C anlagde injuriersag mod F i anledning af dennes brev til politimesteren i august 1999.

F's 17-årige søn D var sammen med to kammerater blevet anholdt en måned tidligere, da der umiddelbart forinden var sket rudeknusning. Under tilbageholdelsen underskrev D en tilståelse om at have knust ruden, hvorefter han blev løsladt.

F klagede som nævnt over omstændighederne ved afhøringen, og under sagen, som først blev anlagt i april 2001, påstod politiassistenterne følgende udsagn kendt ubeføjede:

"På stationen blev D og hans to kammerater låst inde i hver deres fængselscelle og afhørt på skift af fire betjente som i en uhyggelig atmosfære i cirka to timer råbte og skreg ad dem, og under et af disse heftige afhøringer fik D, i en næsten fjendtlig handling smidt sin tunge, sorte læderjakke i hovedet på sig (...)."

"De fire ekstreme/arbejdsløse betjente gik herefter over til en anden uhæderlig afhøringsmetode i deres forsøg på at knægte modstanden hos de tre sagesløse drenge, for at få deres desperate fremsatte påstande om forbrydelsen sandsynliggjort."

"De fire betjentes rå tone og den sociale relation eller en attitudeudveksling af de to desperate afhørte imellem har sejret."

"Da denne skæreste sindssyge går op for D, at sigtelsen uundgåelig, og at han IKKE bliver løsladt før han har tilstået, så underskriver han .. den påtvungne overtalelse. Og hans ret til at nægte at udtale sig over for politiet og hans ligeledes lovgivne ret til at nægte at underskrive en politirapport, som han i sin berusede tilstand slet ikke er i stand til at læse (og det dermed forbundet økonomiske problem), er der ingen af de fire betjente der føler sig moralsk forpligtet til at oplyse ham om."

Desuden krævede de hver 25.000 kr. i torterstating. F påstod frifindelse.

Retten bemærkede indledningsvis:

"Det bemærkes, at sagen rent strafferetligt er forældet, jf. straffelovens § 96, stk. 1, medens forældelsesfristen for retsfølger efter straffelovens § 273 først forældes efter 3 år, jf. straffelovens § 96, stk. 5."

I dommen er aftrykt F's brev i sin helhed.¹⁾

Klagen blev videresendt til Statsadvokaten, der i marts 2000 meddelte, at han under hensyn til de modstridende forklaringer havde besluttet at standse undersøgelsen og afvise klagen.

D blev i maj 2000 frifundet for at have knust ruden.

¹⁾ Pennen sprøjter over 3½ side, tilføjer referenten.

En af politiassistenterne afgav forklaring om omstændighederne i forbindelse med anholdelse og afhøring af de unge mennesker. De var alle 3 påvirkede af spiritus, men udmærket klar over, hvad de sagde og foretog sig. Han kunne ikke huske, om man forsøgte at tilkalde en repræsentant for de sociale myndigheder til at være til stede under afhøringen.

Efter klagens indgivelse havde han forsøgt at få rejst en offentlig straffesag for æresfornærmelser, men det viste sig, at sagen på dette tidspunkt strafferetligt var forældet.

F forklarede bl.a., at sønnen efter hjemkomsten fra politistationen var meget beruset og chokeret. Han fortalte bl.a., at han ikke kunne få lov til at forlade politistationen, før han havde skrevet under på en tilståelse.

D havde den følgende dag konstateret, at ruden var blevet knust med en stor sten, og var nu sikker på, at det ikke var hans skyld, idet han kun havde gået med en ølflaske.

F havde flere gange forgæves rettet henvendelse med henblik på at få rapporten "lavet ugyldig". Han skrev brevet til politimesteren for at få en "afklaring på, om D var sigtet". Han opfattede ikke sit brev som en klage rettet mod nogen enkeltperson.

Med udtrykket "arbejdsløse" mente han, at de "brugte 2 timer på noget, der ikke var nogen sag i".

(Parternes procedure gengivet i dommen udelades af referatet)

Byrettens begrundelse og resultat:

"Det fremgår klart af sagsøgtes brev af 23. august 1999, at der er tale om en klage på sagsøgtes søns vegne over en episode, som sagsøgte ikke selv har overværet, men som han har fået beskrevet af sønnen. Klagen er rettet til politimesteren i Vejle og må anses for indgivet for at varetage sønnens interesser. Under hensyn til, at sønnen, der er født den xx. december 1981, på dette tidspunkt var mindreårig, er det naturligt, at det er sagsøgte, der som værge har indgivet klagen. Retten finder, at der ikke bør sættes for snævre rammer for det ordvalg, en privatperson kan anvende ved en formel klage over en myndigheds magtudøvelse. Klageren vil ofte være følelsesmæssigt berørt af det passerede og kan ikke forventes altid at være i stand til at udtrykke sin mening objektivt og med et velafbalanceret ordvalg. Selv om sagsøgte tydeligvis har lagt sin søns opfattelse og beskrivelse af episoden temmelig ukritisk til grund og selv er fremkommet med nogle betragtninger, der umiddelbart har kunnet opfattes som krænkende af sagsøgerne, finder retten herefter under de i øvrigt foreliggende omstændigheder ikke, at indholdet af sagsøgtes brev af 23. august 1999 har et sådant

indhold, at der er tilstrækkeligt grundlag for at tilkende sagsøgerne erstatning for tort efter erstatningsansvarslovens § 26 eller at mortificere dele af indholdet af sagsøgtes brev i medfør af straffelovens § 273, stk. 1. Det bemærkes, at sagsøgtes betegnelse af sagsøgerne som "ekstreme/arbejdsløse" i den givne sammenhæng - også efter sagsøgtes senere forklaring herom under domsforhandlingen - snarere forekommer uforståelig end egentlig krænkende. Som følge af det anførte frifindes sagsøgte.

Under hensyn til den anledning, som sagsøgte ved sit ordvalg og efter det ovenfor anførte har givet til sagsanlægget, findes hver part dog at burde betale sine egne sagsomkostninger.

Thi kendes for ret:

Sagsøgte F frifindes.

Hver af parterne betaler sine egne sagsomkostninger."

Landsforeningens Meddelelse 41/2002

Narkotika - Amfetamin - Samfundstjeneste

Straffelovens § 62 og § 191

T dømt for to gange at have leveret i alt 200 g amfetamin til andre personer. Betinget fængsel i 8 måneder mod udførelse af samfundstjeneste i 120 timer.

Kriminalretten i Hillerød, SS nr. 267/2001, 5/4 2001

T på 30 år var under en tilståelsessag tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 191, ved i forsommeren 1999 at have leveret 100 g amfetamin til A samt i begyndelsen af juli 1999 at have leveret 100 g amfetamin til B, hvorved han opnåede en ikke opgjort fortjeneste.

T var ikke tidligere straffet af betydning for sagen. Det fremgik af hans forklaringer, at han i begyndelsen af 1999 var inde i et betydeligt misbrug af forskellig art, særlig amfetamin. Han fik kendskab til personer, som solgte amfetamin i større kvanta, og købte to gange et kvantum på 100 g, som blev leveret videre.

Straffen blev fastsat til fængsel i 8 måneder, som efter den hengåede tid og den indtrufne bedring i T's personlige forhold blev gjort betinget med vilkår om udførelse af 120 timers samfundstjeneste inden for en prøvetid på 9 måneder.

Det fremgik af retsbogen, at T siden februar 2000 havde fået arbejde. Han var helt ude af sit misbrug og havde en søn på 2½ år på deleordning.

Landsforeningens Meddelelse 42/2002

Samfundstjeneste - Forlængelse af frist?

Straffelovens § 66

T blev idømt samfundstjeneste i 40 timer, der skulle afvikles inden for 6 måneder. Først efter fristens udløb sendte politiet imidlertid sagen til Kriminalforsorgen, hvorfor politiet prøvede at få retten til at forlænge fristen i medfør af § 66, hvilket retten afslog.

Retten i Esbjerg nr. 6.00026/2002, 22/3 2002

T var i en færdselssag ved dom af 2/5 2001 idømt bl.a. 40 timers samfundstjeneste inden for en prøvetid af 6 måneder. Der forelå fuldbyrdelsesresolution af 9/5 2001, men ved en forglemmelse blev sagen først oversendt til Kriminalforsorgen den 17/12 2001, efter at denne rutinemæssigt havde spurgt til sagen. Kriminalforsorgen returnerede derfor sagen med anmodning om, at der blev fastsat en ny prøve- og tilsynsfrist.

Sagen blev herefter med en retsmødebegæring af 3/1 2002 underskrevet af en politiassistent indbragt for retten med anmodning om, at retten i medfør af straffelovens § 66, stk. 1, nr. 2, fastsatte en ny prøve- og tilsynstid.

Retten afsagde følgende kendelse:

"Det er ubestridt, at T ikke har overtrådt vilkåret om samfundstjeneste. Straffelovens § 66, stk. 1, nr. 2 finder derfor ikke anvendelse og idet der i øvrigt ikke ses at være en anden hjemmel til at fastsætte en ny prøve- og tilsynstid

bestemmes:

Anklagemyndighedens begæring om fastsættelse af en ny prøve- og tilsynstid tages ikke til følge."

Samfundstjeneste - Spritkørsel - Gentagelse

Straffelovens § 62 og færdselslovens § 53

T straffet som 6. gangs forseelse for spritkørsel og kørsel i frakendelsestiden. Fængsel i 3 måneder betinget af 60 timers samfundstjeneste samt tillægsbøde på kr. 10.000 med forvandlingsstraf af hæfte i 10 dage.

Retten i Århus 6. afd., SS 6.03928/2000, 15/5 2001

T på 41 år var tiltalt for overtrædelse af færdselslovens § 53, stk. 1, ved i juni 2000 at have kørt med en promille på over 1,2 ²⁾, hvilket var medvirkende årsag til, at der skete sammenstød med en anden personbil, der holdt ved rødt lys ved et lyskryds. Derudover havde T både ved den pgl. kørsel og ved en tidligere kørsel kørt bil på trods af, at kørekortet var frakendt for bestandig.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om en ubetinget fængselsstraf på ikke under 3 måneder og frakendelse af førerretten for bestandig. T påstod betinget dom med vilkår om samfundstjeneste.

Han var tidligere straffet for spirituskørsel og kørsel i frakendelsestiden, senest ved dom af oktober 1995 med fængsel i 30 dage og frakendelse af førerretten for bestandig. ³⁾

Straffen blev fastsat til fængsel i 3 måneder, og da T var egnet til samfundstjeneste, blev dommen gjort betinget af udførelse af samfundstjeneste i 60 timer inden for en længstetid på 6 måneder, samt at T i 1 år undergav sig tilsyn af Kriminalforsorgen og betalte en tillægsbøde på kr. 10.000 med forvandlingsstraf af hæfte i 10 dage. Førerretten blev fortsat frakendt for bestandig.

²⁾ Dommen er en såkaldt "skrive-kort-dom", hvor det tilsyneladende ikke er nødvendigt at angive den målte promilles størrelse.

³⁾ De tidligere domme er ikke gengivet, men det fremgår af forsvarerens oplysninger i forbindelse med fremsendelsen, at der var tale om en 6. gangs forseelse.

Landsforeningens Meddelelse 44/2002

Straffuldbyrdelsesloven - Internettet - Prøveløsladelse

Straffuldbyrdelseslovens § 112

Heldigvis er der andre, der gerne vil sprede deres viden og erfaringer, herunder Kriminalretten i Glostrup, der på internetadressen www.domstol.dk har samlet en række afgørelser inden for straffuldbyrdelsesloven.

- 1) 22/11 2001. Spørgsmål om afslag på prøveløsladelse fra livstidsstraf. Stadfæstet af ØL 21/2 2002.
- 2) 22/11 2001. Afslag på omberegning af straffetid.
- 3) 27/11 2001. Afslag på prøveløsladelse efter totrediedel tid, straffuldbyrdelseslovens § 112, nr. 6.
- 4) 20/12 2001. Afslag på prøveløsladelse efter totrediedel tid, straffuldbyrdelseslovens § 112, nr. 6, stadfæstet af ØL 25/1 2002.
- 5) 21/12 2001. Afslag på prøveløsladelse efter totrediedel tid, straffuldbyrdelseslovens § 112, nr. 6, stadfæstet af ØL 21/1 2002.
- 6) 8/2 2002. Afslag på prøveløsladelse efter totrediedel tid, straffuldbyrdelseslovens § 112, nr. 6. Spørgsmål om hjemvisning på grund af nye oplysninger. Stadfæstet af ØL 20/3 2002.

- oo0oo -

Et smukt initiativ. Værdig til efterfølgelse.